

Tom Gillesbergs introduktion til Schiller Instituttets Afghanistan-seminar den 11. oktober 2021:

På vegne af Schiller Instituttet i Danmark og Københavns kontor for {Executive Intelligence Review} vil jeg byde alle velkommen og fortælle, at vi er glade for at se jer her. Dette er vores første fysiske begivenhed i lang, lang tid. Og vi besluttede på grund af sagens påtrængende karakter, situationen i Afghanistan, at vi meget hurtigt ville organisere dette seminar, fordi vi havde mulighed for at få nogle meget fremtrædende gæstetalere. Først og fremmest har vi en ekstremt presserende situation i Afghanistan: Vi har en utrolig humanitær katastrofe, som udvikler sig lige nu, hvis verden ikke arbejder sammen for at håndtere det.

Men på samme tid er det også et meget betydningsfuld øjeblik i menneskets historie, først på grund af tilbagetrækningen af de amerikanske tropper fra Afghanistan og det totale sammenbrud af de amerikanske eller vestlige støttede og uddannede styrker, der inden for en meget kort periode stort set kollapsede hele eventyret, eller hvad de kalder "fortællingen" om hvad der er foregået i Afghanistan i løbet af de sidste 20 år – om genopbygning af demokrati og alle disse fantasifulde idéer; men også et udtryk for den samme proces, der generelt foregår i store dele af Sydvestasien.

Og da alt dette fandt sted, udtalte formanden for Schiller Instituttet Helga Zepp-LaRouche: Folk siger, at dette er som "Saigon-øjeblikket", det er ligesom da USA trak sig ud af Vietnam. Men det er ikke den rigtige parallel. Det er ligesom sammenbruddet af Berlin-muren. Dette er slutningen på en æra. Og med afslutningen på en æra kommer spørgsmålet straks, hvad

vil den nye æra så blive? Hvad vil der være i det?

Det vi har gjort i Schiller Instituttet og LaRouche-bevægelsen i mange årtier, i et halvt århundrede, er at definere allerede på forhånd, når først ét system, ét paradigme kollapser, hvad der derefter må følge. Og vores svar har været: i stedet for at tænke på hvad er den næste fase af kaos og krig der vil følge, i Afghanistan eller i Sydvestasien, i verden generelt, bør spørgsmålet være, hvordan bygger man lige nu fred gennem udvikling?

Hvordan bruger vi, ud af disse meget, meget tragiske omstændigheder, lejligheden til at erstatte det gamle paradigme for geopolitiske overvejelser, hvordan vi kan irritere de andre; lidt som tidspunktet omkring Den vestfalske Fred i 1648, da Europa havde været i krig i hundrede år med alle former for religiøse og politiske krige, den ene krig efter den anden – da Europas regeringer indser, at hvis vi fortsætter dette, vil der ikke være nogen tilbage til at rapportere om det. Så derfor må vi sætte os sammen og finde en måde at leve sammen på, hvor vi respekterer hinandens lande eller religioner; og i stedet for at tænke over, hvordan kan vi sabotere, hvad de andre laver, så vil vi i stedet have princippet om, hvordan vi kan hjælpe vores naboer.

Og dette valg er ikke taget [endnu]. Danmark, siden 1999, var gået fra at deltage i fredsbevarende operationer, til i stedet at føre en militaristisk udenrigspolitik, der stort set sluttede sig til hver eneste krig, trods kun 5,8 millioner mennesker! Nu, i Danmark, er der en refleksion over, at dette var en fuldstændig fiasko. Hvad nu?

Vi vil sikre os, at dette "hvad nu?" kommer på et helt nyt niveau, med hensyn til hvad der skal være en del af dette. Vi skal naturligvis ikke fortsætte det, som ikke virkede. Vi ved nu, at man ikke kan løse problemer med militære midler. Men vi er også nu nødt til, i de forskellige nationer, og Danmark mest eftertrykkeligt inkluderet, at have idéen, at hvis vi

skal løse disse ting, vil dette være gennem samarbejde; og det kommer til at være gennem samarbejde med alle naboerne [til Afghanistan], alle deltagerne – selvfølgelig USA, men selvfølgelig også Kina, selvfølgelig Rusland og så videre.